

стола и започнали да клатятъ глави. Презъ тоя день царскиятъ синъ се почувствувалъ най-нѣщастенъ. Той стоялъ, мълчалъ, гледалъ, а сърцето му едва ли не се пукнало отъ скука. Бѣлитѣ бради се клатѣли, царицата говорѣла. Той трѣбвало само да гледа и да не смѣе да помръдне. Но това скоро му омръзнало и той започналъ да скача първо на единия кракъ, после на другия, като малко зайче.

Царицата го погледнала много строго.

— Синко, — казала тя, — стой мирно и не скачай нагоре-надолу като заякъ.

— Ахъ, — въздъхнало детето, — по хубаво да бѣхъ зайче!

И какво мислите станало?

Веднага детето се превърнало на зайче.

Всички се изплашили. Старчетата съ бѣлитѣ бради побѣгнали да търсятъ доктори и магьосници. А народътъ, като чулъ за станалото, започналъ да се трупа около двореца. Само царицата останала спокойна и се усмихвала довольна.

Сякашъ тя се радвала на нещастieto. Най-после довели единъ старъ магьосникъ. Той употребилъ всички магии и вълшебни цѣрове, но не можалъ да превърне зайчето въ царски синъ. Тогава той се обърналъ къмъ царицата:

— Остава само едно средство — да отрѣжешъ златната си коса и да я навиешъ като въже около зайчето. Царскиятъ синъ ще се яви отново.

Царицата подскочила отъ ядъ, очитѣ ѝ пламнали гнѣвно, тя се разтреперала.

— Никога нѣма да направя това, — извикала тя. — А за обидата, която ми нанесе, когато се върне царътъ, ще ти отрѣже главата!

Магьосникътъ не казалъ нищо, само съ укоръ изгледалъ царицата. Всички придворни се изплашили. Тѣ

